

ZEMPLÉNI LAPOK.

Szerkesztői és kiadóhivatal

Főnt 9. szám

hova minden a lap szellemi részét illető közlemény, valamint az előfizetési s hirdetői pénzek is küldendők.

Kéziratok vissza nem küldetnek.

Társadalmi hetilap,
főtekintettel Zemplénmegye érdekeire.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

Előfizetési feltételek:

Egész évre 6 frt — kr.
Félévre 3 frt — kr.
Negyedévre 1 frt 50 kr.
Néptanítóknak és körjegyzőknek egész évre . . . 4 frt — kr.

A hirdetési díjak, a hirdetési rovat élén látható díjszabályzat szerint számítatnak.

Felelős szerkesztők s kiadótulajdonos társak:

BORÚTH ELEMÉR

HORNYAY KÁLMÁN.

Zempléni pénzügyintézetek értekezlete.

A kassai takarékpénztár egy f. hó 9-én a kassai bankkerület összes pénzügyintézeteihez intézett körlevélben, kiemelve, hogy az osztrák-magyar-bank Kassán nyitott új fiókjánál, a hitel felhasználása a vidéki pénzügyintézeteknek majdnem lehetetlenné lévén téve, az által, hogy a bankfiók csakis nála hitelképesnek bejegyzett 2 czég aláírásával ellátott váltót számíthat, s így szükségesnek mutatkozván egy kassai intézet közvetítése, mely forgatmányi provisió mellett — girájával lássa el az intézetek váltóit — nevezett intézet erre késznek nyilatkozván, f. hó 17-ére ez ügybeni értekezletre hívta össze az intézeteket.

Az intézetek küldötteinek legnagyobb része az értekezletet megelőző napon Kassán megjelenvén, a banknál, magánaton nyert személyes információk alapján meggyőződtek arról, hogy a hitel igénybevétele szerfelett megnehezítve lévén, mert: 1-ör a fent jelzett 2 czég aláírása csakugyan megkívánatik; 2-ör csakis ugynevezett kereskedelmi váltók fogadtatnak el és ezen fogalom oly szigorúan definiáltatik, hogy azon váltó, mely nem kizárólag kereskedelmi ügyletből származott, bármily jó firmákkal van is ellátva, leszámítolásra nem számíthat, mit Kassa városában előforduló konkrét esetek bizonyítanak is; 3-ör a levelezési hitel csak igen ritka kivételes esetekben engedélyeztetik; 4-er a jelenlegi dotatio oly elenyészőleg csekély, hogy nemcsak a „Pesti hazai 1-ső takarékpénztár“ közvetítése útján jelenleg élvezett hitel tágitása — egyelőre — lehetetlennek látszik, de még megsemm közölhető, úgy hogy a hitelügy terén ez oldalról joggal várt lendület hiú reménynek bizonyult.

A dolgok ezen kedvezőtlen állása folytán a vidéki intézetek továbbra is csak önmagukra lévén utalva, Szögyény Imre úr öngya, mint a varannói takarékpénztár elnöke, szíves volt a zempléni intézetek t. küldötteit egy külön értekezletre összehívni, mely alkalommal a tárgynak tüzetes és beható megvitatása után egyhangulag szükségesnek találtatott megvén pénzügyintézeteit egy legközelebb Sátoralja-Ujhelyben tartandó értekezletre meghívni, melynek tárgya leendő: a pénzügyintézetek közösérdekeinek előmozdítását és érvényre juttatását célzó intézkedések és különösen a betétek után fizetendő ka-

matláb egyformasítása felett egymást kötelezőleg határozni.

Szögyény Imre ur a jelen voltak felhívásának engedve, késznek nyilatkozott az értekezletet összehívni.

Az értekezlet megtartása a fent jelzett viszonyoknál fogva oly égető szükségét képez, hogy joggal remélhetjük, miszerint a megye pénzügyintézeteinek t. Igazgatóságai ezen ügyet úgy saját, mint a közönség érdekében felkarolni, támogatni és foganatosítását lehetővé tenni méltóztatandnak.

A Kassán tartott értekezlet megbízásából közli:

Veisz Ármán,

a tolcsvai takarékpénztár titkárja.

Vidéki levél.

— Falusi csendélet. —

Hajnalodott. Titokzatos félhomály lebegett a táj felett, néma csend terült mindenfelé. A virágok kelyheiben, leveleken és bólogató fűszálakon fényes harmateppepek ringottak s a lombokat, — melyekből a fülemile csendesen hangzó, dallamos éneke áradt — enyhe szellő rengette, midőn házunk erkélyére léptem. Kékes köddel takart hegyek melől fényes sugarak — a felkelő nap hirnökei — bukkantak elő, bearanyozva az ég azurkék színét, felébrésztve a nyugvó természetet. Egyszerre megelevenült minden, a légben csicsérgő madarak röpkedtek, míg a mámoros illatot lehelő virágok kitarva feslő bimbóikat, körülvetettek mézet szomjazó röpke méhek, zsongó rovarok, zománczos pillangók által. Nem sokára aratók leptek el az arany kalásztól borított földeket, hol a langyos fuvalomtól hajlítot termés úgy rengett, mint a tenger zöld habjai, ha zephírek játszanak hullámaival. A kasza megpendült, s édes dal áradt az ajkáról, mely ábrándokba ringatja a lelket.

Az aratók mindig beljebb hatoltak a hullámzó kalász tengerbe, előttük pitypalatyot mondó fűrjek szálltak fel, keservesen jajgatva megzavart nyugalomuk boldogsága után; máshol bugó vadgalambok röppentek el, vagy félénk nyulacsákák kerestek menedéket, futva a fényesen csillogó kaszák elől.

Mindez csendes boldogsággal tölti el a szívet, nyugodt elégteliséget szül a lélekben, feledtet sokat, talán mindent s elmeülünk a természetnek szem-

lélésébe. — Én igen boldognak érzem magamat ha virágok s árnyas lombú fák közt lehetek, mert szeretem őket. Félve, vigyázva lépek a mezőn, nehogy eltaposom a fűből kikandikáló tarka bimbókat, hisz az nagyon fájhat nekik, ha meg kell halniok, mielőtt éltek volna, ha elhervadnak, mielőtt megcsókolta üde szirmaikat az aranyos napsugár. Ha kis kertünkben bibelődöm, sok szépet mondanak a bologató lombú fák és illatos virágfejecskék. — A rózsza regél boldogságról, a szerelem üdvéről, az első csók mámoráról; a nebánksza szomorun hirdeti, hogy minden mulandó: a virágok elhullatják tarka szirmaikat, a leányka elfeledi ifjút, kinek holdvilágos estéken annyi sokszor esküdött hűséget, az élet elmúlik, a test elporlik, az emlékezet elhal, csak a lélek marad meg zokogni a mulandóság felett. A szomorú-köris lehajtja lombjait fejéhez s csendesen susogja: szomorúság, bánat az egész élet, mert csalódással van teli; bánat van a palotákban, bánat a kunyhókban; átok van a földön, az elemek, állatok, emberek mind harcolnak egymás ellen, csak a földben van nyugalom, mikor én hajtom árnyékos lombjaimat a sírfára. — Én hallgatom a csevegőket, s hálából még jobban ápolom. Néha csak a déli harangzó zavarja meg csendes munkálkodásomat, s akkor elnézegetem dombon fekvő házunk erkélyéről, mint helyezik le eszközeiket a mezők munkásai rendben álló keresztkezek, vágy teli hosszúsággal nyulva a tarisznya után. A szűk ebédet ellátnak költik el, aztán kevés pihenés után újra munkához fognak üdülten, friss erővel.

Mily kevés kell a nép boldogságához, mily szerény igényei vannak szorgalmas munkája mellett. Ők nem ismerik azt a sok keserű érzelmeket, mely a nagyokat bársonyos székeiken kinezta, nem ismerik azt a sok bünt, melyet a gazdagok elkövetnek a titok sötét leple alatt. Munkálkodnak, hogy éljenek s élnek, hogy dolgozzanak.

A nagyvárosok lakóinak, kiknek láthatára néha csak a szomszédos házig terjed, fogalmuk sincs arról a tiszta élvezetről, melyet a falu lakója érez, midőn háza előtt csendesen ülve, végig tekint az előtte elterülő tájon, szemlélve a keresztkezekkel tarkított, hullámokat verő kalásztengerrel, vagy takarmánnyal fedett földeket, melyek hosszú csikokban futnak egymás mellett s daloló arató néppel, legelő gulyákkal van benépesítve, néhol folyamok, mint ezüst sávok által átszelve, míg a távol ködéből egy egy toronykereszt csilámlik ki, jelül annak hogy ott falu van, a kép keretűl sötét erdővel fedett vagy kopár hegyek tűnnek elő, körülveve a

jut Bernát Gáspár elhalt barátom, ki rám nem is mert nyolcz év előtt Pesten az „Arany sas“-nál; Gázi! hát te már nem is ismeresz Szemere Miklós cimborádra? pedig alig három éve, hogy nem lát-tál! „Bocsáss meg barátom! oly feledékennyé lettem én már, hogy tegnapelőtt saját háziasszonyom-tól kérdeztem meg, hogy — ki vagyok én? — sőt az itt közelemben fekvő Ujlaa nevű mezőváros mintegy husz év előtt elhalt refor. lelkésze: Horváth, saját gyermekei számát (ha jól emlékezem, tizenegy volt) sem tudta már s történt, hogy egyike a legkisebbeknek. hűves őszkor. játszás közben elaludván az udvaron a szekérkasban, künn feledték s fölébredvén éjjel s hasztalan zörgetvén a bezárt pitvarajtón, áthült s megbetegült; ekkor a megrettent mogorva öreg így förmedt feleségére: „neked pedig asszony! megparancsolom, hogy ezentul minden lefekvéskor megszámláld a gyerekeket!“

Ez előszó után tartsa ide üstökét, hadd rántsam meg, (ismeri Horáczt jellemzését az öreg emberről: „Castigatorque minorum“) mert háromszoros bűnös, néhol mint auritus testis, máshol mint oculatus s ismét másutt, mint oculatus s auritus is egyuttal. Értem én igen jól, mint történik ilyesmi a biographiák iróin?: érdekesebbekké igyekezve tenni kedvelt alakjaikat s a rólok ismert vagy halott tréfás adatokat, adomákat még tréfásabb, furcsább színben törekedvén rajzolni — tölcezzák, eltorzítják. De ha például a képiró egy férfi domboru mellét a kellő vonalon túl domborítja — pupos mell lesz belőle.

Most tehát megkezdem rólam a „Független Hirlapban“ közlött adatai kiigazítását.

TÁRCZA.

Jósvigas z.

a sir is gyötrelmében
Az árva szerelem:
A nap majd megjelen
S örül szép győzelmében
Az örök szerelem.

Ha csügged is homályban
Vándor szíven a hit:
A nap majd felderít
S eljut váró honába
A hiven bizó hit.

Tomboljon a halál bár
S rettegjen a remény:
De mégis érzem én,
Hogy minden éj hajnalt vár
S valósul a remény.

Eljön a béke napja,
Csak küzdjön az erény,
Szeretet, hit, remény,
Csak a küzdőt ne hagyja:
Győzni fog az erény.

Miskolczi.

Csevegések Szabó Endréhez. *)

Jöjjön csak, jöjjön, Apollóban kedves öcsém, iménti Plutarchusom, üljön le szépen ide mellém e falusi pamlagra, hadd beszéljek egy kissé gondör fejevel! — A halottak közül, ha lelkületök arczképe elferdítve rajzoltatik, tudtomra még eddig egy sem tiltakozott, míg még élek, kell tehát ezt tennem, nehogy a rólam közlött hibás ismertetések egymástól átvéve s azokat fölül rá még meg is toldók, öreg barátjokat végre satyrus szarvakkal s körmökkel mutassák fel az olvasóközönségnek.

Teljesen meg vagyok én győződve Endre öcsém irántami tiszta szándékáról, érzületéről, de hogy e tót faluban időzött, annak több éve s hogy évek múlva is hiven emlékezhessék vissza megannyi látott s hallott apróságokra, ahhoz oly kiváló emlékező tehetséggel kellene bírnia, mint volt például a Kazinczy Gáboré, ki a Némethonban évenként megjelent új könyvek lipcei katalógusában megjegyezve az előtte feltűnőbb műveket, több év múlva is — s e szerint pár százat — képes volt elmondani: kitől? hol? melyik évben? mily formátumban? jelentek meg s mi az árúk? — Mi más halandók, kivált vén korunkban, még rég látott ismerőseink keresztnevét is elfeledjük s itt eszembe

*) Az „Abauj-Kassai Közlöny“ 34. számából egész terjedelmében átvesszük e szikrázó humorral telt csevegéseit megvén, hazánk büszkesége: Szemere Miklós-ak. Élvezzék ezt lapunk olvasói is s örüljenek rajta: hogy érdemes vete-ránunk szellemi frisség dolgában mennyire fölötte áll sok már blazirt poétának. Szerk.

láthatart, mintegy óriásfal; vagy midőn méhesében ülve hallgatja a röpke méhek zsongását, mely azt látszik mondani: csak a munka ad életet, s édesen elringatva lelkünket, felköltik a szív mélyére rejtett gondolatokat, melyekkel csak úgy foglalkozunk, ha nem félünk, hogy hivatalnok leolvassák arcunkról azokat az édesen fájo gondolatokat, melyekkel egy egy távol levő rokonléleknek adozunk.

De ki tudná előszámolni azt a sok apró örömet? Itt nem háborgatnak a folyton nyüzsgő emberek, robogó kocsi merengésünkben, nem homályosítja el az önzés örökké éber szelleme, az üzérkedés tiszta gondolatainkat. A szabad természet ölen nem érnek olyan hamar utól a gondok, a fájdalmak, s az aljas lelkek piszkos gyermeke: a fekete irigység; hisz mit irigyelnének a falu lakói egymástól: munkájuk bérért, vagy az üde levegőt?

Csendes munkálkodás s a természet szépségének szemlélése közben észre se vesszük, midőn eljön az este. A munkások leteszik eszközeiket, a kasza pengése elhangzik, a dal elhal, s az emberek csendesen hazavonulnak. Az utak porát hazatérő nyájak verik fel, melyek kolompolva vonulnak végig a falun. Majd homály kezd borongani, csendes szellő rezgeti a fákat, himesebb lesz a lég s a virágok összevonják híves kelyheiket, a madarak csicseregése megszűnik, zümmögve jönnek elő az éji lepkék, rovarok, csapongva röpked a denevér.

Megcsendül a falu kis harangja s míg az ércnyelv beszél az istenséghez, addig néma lesz minden, még az uton menők is levett kalappal rebegnek hálaimat a vett jókért. A szellő gyakran távoli harangzúgást hoz magával, eszünkbe juttatva mindannyiszor, hogy ur van felettünk, kinek köszönettel tartozunk. Aztán sötét lesz minden, csak a szétzört házak ablakaiból dereng világosság, de kigyulnak az égen miriád csillagok s feljön a hold arany arczával. A távolból pástortűzek fénye látszik s néha édes bus accordok röpkednek a légben melyek kicsi fűzfásipon születtek.

Nem sokára homály dereng a kis szalmafedeles kunyhókban is, lakói alszanak, csak némelyik rácsos kapucska csikorog, utat nyitva a szerelmes leánynak, hogy várakozó kedvesének pár mézes szót mondjon. Csendesen, susogva beszélnek, nehogy messze elhatoljanak az édes szavak, titkaikat elárulva.

Mikor a föld már néma, olyan jól esik felemelni tekintetünket az éghez, ahoz a nagy könyvhöz, melye a legszebb, legmagasztosabb eszmék, s a nép szerint az emberi sors, vannak írva. Szébbek azok a remegő fényű csillagok, a mint magasból alá-alátekintnek ezüst sugarakat hintve, mint a nagyok minden csillogó gyémántjai együtt.

Elnézem néha órákig, melyik lehet az én csillagom? s nekem az mindig fájt, ha csillagot látok lefutni az égről, mert mindég eszembe jut, mit a dal mond:

„Azt beszéli mindenik, ki ahoz ért,

Hogy a legszebb lány hal meg ily csillagért... Aztán sok elhalt remény is felkél, mikor letörni látok egyet annak az óriás csillagnak miriád ágai közül, mely az égen ragyog. Feltámadnak azok a sok keserű emlékek, melyek mint az eltemetett remények lelkei feljárnak kísérténi a csendes éjeken, elűzve a közelgő Morpheust, s ébren ringatva álmok közzé. A teljesületlen vágyak újra hevitik lelkemet szomjuságot ébresztve az elérhetetlen után. A leomlott ábrándok, melyeket gyermek észszel, vágyó szívvel szőttem, ismét előmbe kerülnek, megnépesítik körülöm a hűs levegőt mozgó alakokkal, fellegvárakkal. — Kitudja meddig merengtem volna még, ha egy a leveles avarból jövő zizenés, mely hasonló volt a szű örléséhez, vagy egy mag szét-pattanásához, midőn a fejlődő virág hajtása szab-

A rendezés. — E tréfát nóm nyugtalan rendező szenvedélye szülte, házasságom második évében.

Ha pár napig távol valék, könyveimet, papirusaimat, sőt butoraimat is másképp és másúvá helyezte szobámban, mint én szerettem, e szóval jöve élémbe hazatértemkor: „Meglásd, mily szép rendbe hoztam holmidat.“ E miatt aztán örök visszahelyezéssel kelle bajlódnom. Végre tehát, hogy e kinoktól megszabaduljak s a „rendezéstől“ elszoktassam, a poena talionisozt folyamodtam, távollétében egyszer hasonló rendezési zürzavart idézve elő butoraimat, ruháival szobájában, — s nem, a konyhába is vitette azokat, mint ezt Endre öcsém Komócsynak az „Otthon“ egyik füzetében rólam irt ismeretéből vette át, nem pedig tölem hallotta. A Komócsy „konyhatoldását“ ön még jobban kiczifrázza ekképpen: „Midőn egyszer neje s leányai hazuról eltávoztak, ő is rendet csinált nekik“ (ekkorában egy gyermekem volt, az is csecsszózó még.) „A quarderobbából kihordta a drága (sőt nagyon egyszerű) ruhákat saját szobájába s felakasztgatta a fogasra“ (nincs fogasom, ruháimat szekrényben tartom) „a quarderobbába berakta az ő vadkan és medvemumiat“ a nagy tükröt (egy fali tükör sincsen s volt, nóm hálósobájában) bevitte a konyhába, a konyhából bevitte a tepsiket a salonba“ (nóm hálósobájába, hol a rendezést tevém nem salon.) A medvekoponyák quarderobbába hordása pedig filius ante patrem, miután legelső medvémet a rendezésnél később ejtettem el. Elhalt testvérbátyám lasztoméri lakának ódon fali festései között Hercules is szerepel ez aláírással; „Hercules s a

dolni akar, fel nem ébreszt éber álmaimból, hogy nyugodni térjek!

Gercsely, 1879. augusztus 6.

Rátz István.

Egyleti élet megyénkben.

Szintén hihetetlen, hogy megyénk, mely oly aránytalanul sok részvénytársulatot számlál, — közhasznú jótékony, művelődési, segélyző avagy nemesen szórakoztató egyesületet, olyat, mely feladatának megfelelően s virágzásnak indult volna, — alig tud néhányat felmutatni.

S ez nem onnét van, mintha a társadalmat mozgó nemesebb eszmék nem karoltatnának fel vagy megtestesítések meg nem kíséreltetnék, mert hiszen megyénkben sohasem hiányoztak értelmes, áldozatkész s ügybuzgó kezdeményezők; hanem mert kevés azok száma, kik szilárd elhatározással, törhetlen akarattal s a célért lelkesülve, csoportosulnának s annál nagyobb azoké, kik közönyösök az iránt, mi „nemcsak nekem, hanem másoknak is jó.“ — kik divatból gondolják gyakorolni azt, mi szép tett, s kik abban mi nemes szórakozást nyújt, épen nem találnak szórakozást.

Azért nincsenek élet-erős humanus czélú egyleteink, mert a közöny és gyöngeség e mérges elemei mihamar elsorvasztják s közgyűlési elhatározás nélkül adják át a feledékenységnek.

Ezen bajok betegé megyénk társadalmá. Ezért nincs meg a gyakori és szorosabb érintkezés, ezért hiányzik a viszonyosság s a valódi társas szellem.

A pangásnak, a lazaságnak, az élettelenységnek és ugyszólván meghasonlottságnak, mit megyeszerte tapasztalunk, a társadalmi viszonyokban legbiztosabb orvos szeréi az „egyesületek“, mert ezek az azonos vagy rokon érdekeket egygyé foglalják közös érdeké emelik, ezzel az erők tömörítése folytán apró részekből nagy egészet alkotnak s kifelé tiszteletet, tekintélyt szereznek, az egyleti élet körén belül pedig a gyakori érintkezés által az anyagi és szellemi jólétet fokozzák. Ezek azok, melyek nem türik a közönyt és egykedvűséget, munkásságra serkentve az egyént; ezek azok, melyek figyelemmel kísérve a társadalmi életet, míg egyesről annak hiányait rossz kinövéseit ostorozzák, — másrészt utat és módot is nyújtanak a javításra, ezek azok, melyek a polgári egyenlőség és testvéri érzelmek fejlesztésére legalkalmasabbak, mert azon kis világot, melyet alkotnak, egyenlően fogad be keblébe mindenkit; ezek azok, melyek üldözve az önzést és örök viszályt, érdek viszonyossá s önzetlen társá-baráttá teszik tagjaikat s ezen felül nemes szórakozást nyújtvá mentenek meg az unalomtól, s a „mittegyek?“ — „hovamenjek?“ állapot sok káros következményeitől.

Nem sokára elfutnak a nyárnak a szabadban időzésnek kellemes napjai, s beköszönt az évszak, mely az egyleti tevékenységre legalkalmasabb.

Öntsünk életet haldokló egyesületeinkbe, támasszuk fel az elenyészetteket, — hisz annyi szent czélú egyesület volt már e megyében, hogy ujjat alkotni tán nem is lehetne.

Megyénk képezett és tanult embereitől méltán várhatjuk tehát, hogy kilépve e sajnálatra méltó közönyösségből, csaknem megfáultságból: férfias akarattal, — s azok kik már egy-egy egyesület eszméjének megtestesítésében csalódtak, ezt elfeledve, ujult erővel igyekezzenek humanus czélú egyletek megalkotására.

Akadály lesz elég, de ha a szándék nem szalma tűz s szilárdság és törhetlen akarat uralodik az emberekben, úgy ellesznek háritva az

khythaeroni oroszlan,“ (melynek bőrét utóbb mindég magán viselte.) Az oroszánt még csak fojtogatja e festésen s bőre már is vállain lóg. E festéshez hasonló a még meg sem lőtt medvék fejének „quarderobbába rakása“ s mostan élő leányaimnak, kik akkor még nem is születtek, „drága ruhái.“ Mint én tevém a rendezést, úgy tréfás s nóm mosolyt felidéző viszonzás volt; mint ellenben már kétszeri toldásoknál ferdítettet el: neveletlen, izetlen durvaság fogott volna lenni tölem. A valóra kellett tehát redukálnom ez eltorzításokat, nehogy ha még valamely ismerősöm méltónak találná foglalkozni velem, keveselvén a „konykát“, az istállóba hordassa általam a tükröket, ruhákat, butorokat, az istállóból pedig a teheneket, borjúkat nóm szobájába.

A bot. — Szintén házasságom első éveiben, egy esztergályozott s cziannel mesterileg kiöntött botot kaptam egy barátomtól ajándéku. Néhány nap mulva szobák sűrűsákor egy tót asszony kezében találok, ki hatalmasan poroz vele tornácson egy ócska pamlagot; nóm adta — ugymond — kezébe. Visszavitettem helyére, a porozás nemes mestersége elől szomszédomhoz, Körtvélyessy István barátomhoz menekülve; egy óra mulva, visszatermetemkor, ujra székek döngetésében szerepel botom, egy másik vászoncelélnél, ismét nóm által adva kezébe. — Ekkor történt interpellációmra a házi rendezéssel igen elfoglalt nóm válasza: „Bot, hát bot.“ — Ez asszonyi argumentumra semmit sem szoltam, jól tudva, hogy Éva anyánk leány-sarjának vitázó logikája, habár a majort s minor-megengedi is, de az ezekből levont konkluziót sot

akadályok is; gyönyörködhetünk a társadalmi élet fejlődő elevevényében s nem lesz alkalmunk oly gyakran hallani az unalom és ürességnek a polgári önértzetet, az emberi méltóságot, a férfui erőt, annyira lealázó egyhangú és szomorú kifakadásait „mit tegyek?“ „hova menjek?“

Kovalszky Kálmán.

A közönség köréből.

(Alak és tartalomért a beküldő felelős.)

Tisztelt Szerkesztő Ur!

Nagyon meglepte s villányosan érintette, mint egy a sárospataki általános ipartársulat tagjainak nagy többségét a „Zempléni Lapok“ augusztus 3-iki, 32-ik számában megjelent levélnek, az „ipartársulatnak“ különösen annak vasárnapi iskolájára vonatkozó közleménye. Szegénységi bizonyítványt adnók magunkról, ha a fent említett levélnek igazat adnánk s elismernék részünkről, hogy bizonyos tekintetekben játékszerek vagyunk, kiket önző célokra fel lehetne használni s velünk egy olyan kényes ügyet lehetne takargatni, melynek szellőztetését ámbár, részünkről, nem óhajtjuk; de bizonyos tekintetben, amennyiben a még most sem egészen befejezett s mondhatni nagyon bonyolult ügydolog, kénytelenek vagyunk azt nem egészen valótlanul állítani.

Midőn a fent említett levél ránk „ipartársulatunkra“ de neml annak elnökére — vonatkozó tartalmát részünkről nem helyesnek ismerjük, egyrészt; másrészt engedelmet vagyunk hajlandók kérni annak írójától, annyival is inkább, mivel — mint hiszük — egész jóakaratu szándékból iratott; de inkább reméltük volna látni ama keretben egy való s a dolgot egész valójában feltüntető képet s hogy ez nem így történt, annak íróját nem valóhatnók, mert az „ipartársulat“ belső szervezetével ismeretlen volt s önkénytelen bámulattal kiáltott „O corve, quae pennarum est nitor.“

Az ipartársulat jelen tagjai általában nincsenek megelégedve, mert az iparérdekben ez ideig még semmi lépés sem történt s ha történt, nem kellő erővel és sikertelenül; mert megvallva az igazat, hogy annak vezetői nem igen értenek hozzá s a határozatoknak, amit olykor-olykor hoznak, nem képesek érvényt szerezni.

Az alapszabályokat nagy bölcsen összetakolták, de az abban foglaltak megvalósítását majd csak a jövő században fogják — ha valjon lesz az ipartársulatból valami — végrehajtani. Hogy holmi csekélységgel — minő a „vasárnapi iskola“ — tündöklik valaki, — habár az általános, nem személyi érdem, — az sem igen sokat nyom a latban s ha ezt elégnék találja valaki arra, hogy egy embernek ez képezze koronáját, ugy a „vasárnapi iskola“ igen fénytelen czifraság, részünkről ama koronán. Különbén két és fél év alatt nem csoda, ha az iparos tanoncok megtanulnak írni és olvasni s ezt megis lehet várni annak lelkes professortól. Ez hogy ha ipartársulatunk működésének csak a „vasárnapi ipariskola“ a netovábbja, akkor elmehe-tünk löcsök árával, ezt mondván: adtál uram áldást, nincs köszönet benne. A kiváló érdemek közt, még legérdemesebb említésre méltó érdem, azon érdem, melynek érdemében azon érdem foglaltatik, hogy ipartársulatunknak egy kis olvasó-köre is van már: ezt részünkről igen is helyeselnék, habár sajnosan kell látnunk, hogy azt vajmi kevesen látogatják.

Ezen állásában az „ipartársulat“ valóban számalomra méltó: mert nincs semmi rend, erkölcsi alapfegyelem. Annak alapja már kezdetben futó homokra lön építve s megvagyunk győződve, hogy

ha sem. Harmadnapra kiloptam egy csinos rövid sávlit szekrényéből és kétfelé szelve, felhuztam kapca gyanánt (akkor még kapca volt divatban). Bevártam hogy keresse, — nem találván, panasolta, hogy sávlja szörin-lában elsikkadt. Itt van! s mutatam neki, lehuzva egyik csizmámat. Csodálkozva néz rám, — mondom, hogy kénytelen voltam felhasználni, mert elfogytak kapcaim. „De hát adtam volna reá vásznat.“ Egyre megy az kedves Annám! Kelme, hát kelme. — Persze, hogy a tönkre silányított sávlit uj sávlal váltottam meg. — Az én édes auritus testisem az említett pálczát „vakolatlat és messzszel elékteleltive“ konyhában a dézsalyukában találja fel.

A b a k a n c s. — Szabadságharcunk bevégeztével nálam van Erdélyi János s közénk jó a Balázs Sándor által oly mesterileg jellemzett „Makalf“ írója: Vályi Károly is (szintén lasztóczi lakos volt). Látjuk, hogy tulrendin cynikus öcsénk honvéd bakancsa oldalán kiállnak lába-ujjai s a bakancsszij hosszan húzódik a sárban. Pár nap mulva egész napon át szakadván az eső, nálam maradt éjjelre, ugyanazon szobában hálva Erdélyivel. — Szürkületkor kilopom bakancsát s hirtelenében néhány apró szeggel, a szögek végeit visszahajtvá kalapácsal fejéhez erősitem talpát s kitisztítottva inasom által, ágyához teszem. Lessük Erdélyivel, mint fog csudálkozni fölébredtekor reparált bakancsán; azonban anélkül huzza fel, hogy a metamorphosyst észrevegye. Dél tájban Erdélyi kérdezi: „Károlyom! hát észre sem vette bakancsa megtartozását?“ — Dehogy! vettem biz én észre, hogy van valami baja, de nem bírtam kitalálni, hogy

csak ő
a sok
azon b
lat elm
tás im
az „ip
M
lasztás
azt me
lálják
egyébir
A
ne legy
s hogy
mondat
lát ne

évi 13
ték re
toralja
hátralé
és e h
osztály
hát a
miként
dó idő
jenek.

K
az itter
a „Tüz
ségében
és hogy
a vend
tálnál t
megyén
az ura
ellátást
mert ét
igények

Sz
követke
beosztá
illetéke
eszmét
az orsz
szinüleg
rületi b
de kül
közönsé
ezen fe
azt ne
juk idej
mást
a kassa
szerint
vagyun
vidéki s
mely t
közönsé
saival.

mi?
Vályi
pályafu
megmo
tokocs
vissza
Endre
szersm
csekvés
rinte s
mint a
csizmá
védelye
— s C
zsef, ki
háza
hogy
mint o
mát“ s
tak töl
hármán
a próz
megjelt
E
bocsána
sai s k
illő teh
gomat.
B
botokat
párt, de
kai a

csak önző czélből egyedül, hogy az elnöki hivatal a sok satöbbiek közt ott legyen. De most, miután azon bizonyos kellemetlen ügy, mely az ipartársulat elnökét sújtja, közbejött, az erkölcsi visszahatás immár a tagok közt is nyilvánult s ez állásban az „ipartársulat“ nem létezhet sokáig.

Második főhiba követetett el az elnök választásánál, mely oly megdöbbenést okozott, hogy azt menteni nem is lehet; Nem mondjuk miért, találják ki az illetők, kik keresni akarják az okot; egyébiránt ez nem nagy talány lesz.

Azzal zárom be leveletem, hogy adja az ég, ne legyünk vész sirályok a társulat jövőjét illetően, s hogy ne mondassuk el azt, annak elestén, sirmondattal gyanánt: „Mig élt, boldogtalan volt, halálát nem gyászolja senki.“

Killinger István,

építő- s vállalkozó mester.

és **Rozgonyi József,**

mint többek által megbizottak.

Figyelmeztetés,

A nagym. m. kir. pénzügyminiszterium f. évi 13,150. sz. a. a közvetlen jog- és bélyegilleték rendezését rendelte el; mely rendezés a Sátorlaj-Ujhely városra nézve leszámolás útján, a hátralékos felek jelenlétében fog véghez vitetni, és e hó 25-én a tárgyalások a városháza jegyzői osztályában kezdetüket vendik. Felkérnek tehát a kir. illetékekkel hátralékban levő egyének, miként a nekik külön idézvényvel tudtul adandó időben saját érdekükben megjelenni sziveskedjenek.

Csopják Attila,

m. kir. pénzügyi számtiszt, mint illetékeszámoló biztos.

Különfélék.

Király Ő Felsege születés napja alkalmából az itteni honvéd tisztikar fényes bankettet rendezett a „Tüzoltóhoz“ címzett vedéglő nyári étkező helyiségében. A banketten mint egy 100-an vettek részt és hogy kiválóan mulattak abból is kitatzik, hogy a vendégek nagy része még esti 6 órakor is asztalnál ült. Az első pohár köszöntést ez alkalommal megének első tisztviselője, az alispán emelte életve az uralkodó párt és felséges családját. Ami az ellátást illeti, az dicséretére válik a vendéglősnek; mert étel, ital, kiszolgálát egyaránt kielégítette az igényeket.

Szini kerületek. Magunkévá tesszük az „Ung“ következő sorait. A vidék szini kerületekre való beosztásának terve élénk discussió tárgyát képezi illetékes egyének körében; a központi tanács az eszmét felkarolta, magáévá tette, s október 1-jével az országnak szini kerületekre való felosztása valószínűleg érvénybe is fog lépni. Hogy vajjon a kerületi beosztások üdvösek lesznek-e a színészetre, de különösen a színigazgatókra, hogy továbbá a közönségre nem lesznek-e némely kerületekben ezen felosztások hátrányosak avagy kellemetlenek, azt nem érintjük ezuttal. Azonban el nem mulasztjuk idejekorán saját kerületinkre vonatkozólag egyet-mást megjegyezni a színészet érdekében. Ungvár a kassai szini kerülethez fog csatoltatni a terv szerint; mi mint közönség tehát oly anyavároshoz vagyunk csatolva, melyben rendszerint a legjobb vidéki szini tehetségek játszanak, s azon szintársulat, mely télen Kassán játszik, bizonyára az ungvári közönséget is kielégíteni szabatos és jó előadásaival. A mi kerületünk azonban a színészet érde-

mi? — Elmondám, amint történt. A bakancs Vályi lábán maradt s hol és mikor végezte földi pályafutását? azt csak birtokosa tudhatta volna megmondani, ki ezután kevéssel eladott itteni birtokocskája árával Pestre ment s többé soha sem tért vissza Lasztócra. Az én Apollóban rokon öcsém Endre a bakancsot „megfejeletti“ velem s egyszermind egy általam „megpatkolt“ s trefás dícsérvéssel mutogatott csizmát is lát, melyet szerinte szintén alkotásaim közé számítok, egyszerre mint auritus oculatus testis szerepelve. Fájdamon! csizmafejelés s patkolás soha sem tartozott szemvédelymeim közé s családóm, rokonaim vendégeim — s Csorvásy István, Timkó József, Guttman József, kik szintén lapokban emlékeztek meg rólam, házámról s szerény gyűjteményemről, képzelem, hogy Endre öcsém közleményeinek olvasásakor mint csodálkozta, hogy ez „általán patkolt csizmát“ sohasem láthatták s a fejelésről sem hallottak tőlem. De ez nagyon természetes, ők mind a hárman: prózairók s a megpatkolt csizma lenézi a prózairókat s csak ihletett költőknek szokott megjelenni.

Endrécském! öreg barátja ez iróniáért — bocsánatát kéri. Kéz kezet mos: én dévaj toldásai s költői visióiért adom teljes abszolucziomat, illő tehát, hogy ön is abszolválja trefás pajkosságomat.

Bizony-bizony kedvesem, a „látott faragott botokat“ sem látta nálam. Valaha faragtam egy párt, de azokon rég tudtam. Bot-faragásban Jókai a mester, valamint a politikai félrefaragásban

kében helytelenül van beosztva A kassai szini kerületben a társulat előadásokat tarthat Kassán, Eperjesen. S.-a.-Ujhelyben és Ungváron; a többi kisebb városokban oly kis szini közönség van, hogy a társulat, mely télen Kassán játszik s mely szerint számos taghóll áll, azon helyeken nem existálhat. De az még nem volna baj, ha az említett négy város elláthatná a társulatot, azonban — mint a legutóbbi két év igazolta — a társulatot e városok nem láthatják el. A szini idény Kassán október 1-től körülbelül május 1 ig tart, ettől öt hónapon át a társulat Eperjes, Ujhely és Ungvár városokra van utalva; Eperjesen a legutóbbi két éven ott működő társulatok nemcsak hogy nem tarthaták fenn magukat, hanem tetemes deficitet voltak kénytelenek a várost rövid idő után elhagyni. Ujhelyből több színigazgató ha nem is nagy deficitet, hanem azon tapasztalatokkal volt kénytelen távozni, hogy az ottani közönség nem látogatja eléggé az előadásokat; ily viszonyok mellett e két városban, még ha emelkedni fog is a szinpartolói buzgalom, számba véve az eddigi tapasztalatokat, egy-egy hónál hosszabb ideig nem fog időzhetni egy társulat, maradna még az öthavi nyári évadból 3 hó Ungvárnak; ennyi ideig itt — bár Ungvár a színészetre hálás város is — szintársulat nem tarthat előadásokat. Ha a kassai társulat a három vidéki városban a nyári évadon szerepét lejátsza, 1 és fél vagy 2 üres hónap fog előtte állani, mely hogy minő válságos lehet a szintársulatra, azt lehet képzelné. Nem fog mozdulhatni sehová, a többi városok egyikebe sem mehet, mert hisz azok más szini kerületekhez, tehát más szintársulatokhoz fognak tartozni. Ezeknél fogva részünkről kívánatosnak találjuk a központi tanács figyelmébe ajánlani, hogy a kassai szini kerülethez még Beregszász és Munkács városokat csatolná, mert a kerületünkben működő társulat csakis ekkor fogna a nyári idényen át biztosan elhelyezkedni, míg ellenkezőleg, ha csak az eddigi városok maradnak együtt, a nyári évadon át igen gyakran oly helyzetbe fog jutni, hogy másfél vagy két hóig vesztegelni kénytelenítettvén, a társulat tagjait, de különösen a színigazgatót anyagi bukásba fogja taszítani. A színészet erkölcsi és anyagi helyzete képezimost a központi tanács discussió tárgyát, azért épp ezek érdekében ajánljuk e felszólalásunk figyelembe vételét.

A roz aratás után egy vígasza maradt még a hegyaljai birtokosnak, mely súlyos veszteségeit némileg kárpótolni ígérkezett: a szőlőtermelés. Ez a Hegyalja egész vonalán mennyiségileg ma is kielégítő, azonban a folyton tartó hideg időjárás a jó szüret reményét már eddig is igen lelohasztotta. Csak magunkat ámitánók, ha a roz jelek előtt egészen szemet hunynánk, de viszont lemondanunk sem szabad végkép arról: hogy egy kedvező szeptember a nyár hiányait sok részben még kárpótolhatja. Ott, ahol öbölly érte a szőlőket, — már pedig sok helyütt nagyon is megtarkázta — az ősz csodatévő ereje sem szolgál gyógyító balszámul, mert tudjuk, hogy a ragyavert szőlőt az egyenlítő melege sem érlelheti meg. Egyébiránt igen sok ember — és pedig méltán — így kiált fel; minek itten jó és minek itten sok bor, hiszen kivitelre egy esetben sem számíthatunk! Hát solid kereskedelmi cikk-e ott a bor, hol egy hordónak értéke egyenrangú az üres hordó értékével? Ez pedig tény, mert Miskolc vidékén, hol sok borra van kilátás. már most hajlandók e jellemző csereberére a pénzben szűkölködő bortermelők. Jöjjen ide az az egy pár nagyhangu kormányparti lap s tekintse meg az uralkodó szükségét és nyomort s ha van lelke, azután kiabálja: hogy az adóképtelenség hangoztatása csupán ellenzéki kortesfogás, s a szegénység egyedül a munkátlanság következményeként nehezedik reánk.

+ Színház. Miként lapunk utolsó számában jeleztük, szintársulatunk itteni működéséről nem

is, több idő óta fájdalom! Ugyszintén egy régen faragott vizivó vadászpohárt kivéve, az ön által elszámolt faragott s metszett „borivó tülkük s vadászskürtök“ sem az én műveim. Fentebb, az ön által rám akgatott varjutollakat, itt pedig a pávatollakat voltam kénytelen letépni magamról. Mellesleg módva e kifejezése: „söt Pulszky is csak hozzávetőleg határozta meg e különös régiségek (gyűjteményem pár régiségét érte) használati célját.“ így igazítandó: az ily nemü régiségek használati célját, mert az ön kifejezésének értelme az, mintha Pulszky, ki nálam soha se volt, házamnál tette volna e magyarázást.

Mondám, hogy abszolválom büneim, de most jut eszembe, hogy haragszom biz én. Haragszom pedig, mert először, vénségemet s restségemet nagyon meggyötörtötte s kiigazitással; másodsor, mivel oda terelt, hogy mindezt magamról enmagam kényszerüljek elmondani: harmadszor, hogy épen az én szeretett Endrém közlései ellen kellett tiltakoznom. — Hálával tartozom ellenben azért, hogy ezen hosszú beszédem alatt csak egyszer sem vágott szavamba.

Téged pedig óh édes (vagy tán csak mostoha) apám Apoll! arra kérlek, hogy ha még egy poétával iratsz rólam, ne jő, de mentől rosszabb poétát küldj reám, ki ne birjon a valón túl ennyire fölemelkedni a képzelet régióiba.

Szemere Miklós,

adunk részletes bírálatot, legfeljebb csak egyes jelentősebb előadásoknak adjuk általános képét. Ilyenek voltak a múlt hét folyamán Hunyady Margit asszony vendég föléptével a „Negyvenhetedik cikk“ s harmadnapra reá az „Uj czég.“ Sardon V. jeles színműve. Ez utóbbit figyelemmel végig nézve, arról győződünk meg, hogy a vendégszereplő már is egyike hazánk legtehetségesebb drámai színművésznőinek, ki pályájára kétségbevonhatlan hivatással bír. Alakítási képessége jelem szerepeiben sokszor annyira kimagaslik, hogy véle örülünk; véle sirunk s elfelejtjük, hogy ez csak szerep, mely más kezében oly szintelenné lesz. Általában elmondhatjuk róla, hogy játékát melegség és bensőség jellemzi s a legapróbb momentumokban is alapos lélektani ismereteit árulja el. Ezen kiváló tulajdonokhoz hozzájárul még vonzó szinpadai alakja is, mely művészi játékának összhatását akként emeli, mint választékos, lehet mondani gazdag toilletje. A vendégművésznő már csak kétszer lép fel szinpadunkon, és pedig ma „Judith asszony“ című kitünő énekes népszínműben és holnap a „Kameliás hölgy“-ben, mely egyszersmind jutalomjátéka leend. Reméljük műszerető közönségünk nem marad el s ezután is tömegesen vesz részt az előadásban, ami valódi élvezetben részesítendi azokat, kik a művészet iránt lelkesülni tudnak.

Gyászhir. Özv. Reviczky Antalné Stépán Emma — Ligeti Gyulané Stépán Ida gyermekeik nevében is, továbbá Stépán Vilma — Stépán Barna, valamint Ligeti Gyula megszemorodottsíval jelentik ugy a maguk, valamint özv. Stépán Józsefné Hege-düs Mária és a többi rokonok nevében is felejthetetlen édes atyjuk, nagyatyjuk, illetőleg ipája és férje Nagyvárad Stépán József hitese ügyvédnek hosszú szenvedés után, élte 60-ik évében S.-a.-Ujhelyben 1879. argusztus 20-ik napján reggeli 5 órakor történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak hült tetemei a ref. vallás szertartásai szerint, augusztushó 21-én délután 4 órakor Ligeti Gyula lakásáról fognak örök nyugalomra tétetni. Béke legyen hamvai felett.

× Chérem. Több krajnai izraeliták lehetett látni nálunk a múlt napokban, kik a sztropkói rabinus és bizonyos Neuman Sija között fenforgó ügyben a helybeli kir. törvényszék elé voltak idézve. A sztropkói rabinus és Neuman Sija bizonyos birtokvásárlás miatt egymással össze találtak tüzni, melynek az lett a következménye, hogy a rabinus hatalma érzetében Neuman Siját egyházi átok (Chérem) alá vetette. Az ilyen egyházi átok alá vetett egyén a legnagyobb megvetésben részesül; hitsorsosai kikerülnek, ha véletlenül összetalálkoznak vele, leköpik, szóval az ilyet „sem ég, sem föld be nem fogadja.“ Neuman Sija végtére meguntta ezt a nem érdemlett megaláztatást s a rabinus ellen panaszt emelvén, most az ügy a törvényszék előtt áll.

× Halbőség. Ritka esztendőben árultak nálunk annyi halat, mint az idén. A hetivásárok alkalmával a halpiacraon valóságos tolongást láttunk s az itt terjengő szag egyáltalán nem mondható valami kellemesnek. — De még nálunk hagyján! Sárospatakon egyik közelebbi hetivásárkor több mint husz mázsányi halat árultak a piacra, ugy hogy az ottani hatóság a dögleletes levegő elhárítása szempontjából, az ily nagy tömegben való árulást — ha igaz — betiltotta. Azt mondják, ha bőviben van a hal, szük az esztendő. Az idén ez a föltevés körülbelől beigazoltatott.

Jégverés. F. h. 19-én délután 4 óra tájon Szomotor, N.-Géres és Perbenyik határán, nagy jég-eső indult keresztül s a tengeri és dohányültetvényekben jelentékeny kárt okozott. Ez alkalommal Perbenyikben egy szalmás házba a villám is beütött s egy ott levő aszszonyt gyermekével agyonsújtott.

Homonnáról értsitenek miszerint gr. Andrásy Gyula f. h. 17-én esti 1/2 10 órakor Aladár délig ott látogatására oda érkezett s másnap délig ott mulatott. Tudósítónk szerint a gróf külsejére némely lap által közölt „rongált egészség“ épen nemlátszik sőt ellenkezőleg olyan ép és egészséges mint a makk. E szerint ama föltevés: mintha a gróf betegsége miatt lenne kénytelen állásától megválni, absolute nem áll.

Nyári mulatság. Az ungvári önk. tüzoltó egy-let szerdán sz. István király ünnepén a polg. lövöldében nyári mulatságot rendez. A rendezőség minden lehető elkövetet arra nézve, hogy a közönség ez ünnepélyen kellemes mulatságot és szórakozást találjon. A többi között este tüzijáték lesz, melynek előállítását dr. Turner F. ur vállalta magára, kinek sikerült tüzijátékproductumaiban közönségünk már több ízben gyönyörködött. A mulatság jövedelmezővé tétele céljából a rendezőség borsorsó-íást is rendezett melyhez a jöminőségű borokat a jelenvolt vendégek ajánlották fel.

Tüzeset. Folyó hó 19 ére virradóra Hardicsán egy csür kigyuladt, amely elis hamvazott a belerakott mintegy 250 kereszt életművel és a közelében levő házal együtt. A két épület biztosítva, az életmű az azonban biztosítatlan volt. Ladmocz és Velejtéről szintén tüzeseteket jeleznek lapunknak

Törvényszéki csarnok.

Tályai illetőségű Trescsánszki Putnoki János, álnéven Vihiczki, másként Vitányi is, ki számos elkövetett lopásai miatt több ízben volt már bebörtönözve, 1878. évi június 28-án éjjel Monokra ve-

tödvén, az ottani közlegelőről bizonyos Ilkó Takács Jánosnak két lovát ellopta s daczára annak, hogy folyvást azon a vidéken csavargott, — a lótolvajnak kilétét egy egész éven keresztül kitudni nem lehetett.

Történt azonban, hogy Trescsánszki János a könnyű tettel sikeresen szerzett két lóhoz hasonló módon egy szekérre is szert tenni óhajtván, a lólopás sikeres keresztül vitelétől indítva, folyó 1879. évi május 14-15-ike közötti éjjel, ifj. Váradi Sámuel szirmai lakos udvarába hatolt be s vakmerő szemtelenséggel az ott talált új szekérbe lovait befogva — azzal a nélkül, hogy valaki által észrevéteget volna, elhajtatott. Azonban, midőn már a tolvaj, a tetten érés veszélyén kívül lenni hitte magát, utközben két monoki illető egyéniséggel találkozott, akik a lovak lopott voltát legott felismervén — a tettes azonnal elfogott.

Trescsánszki Putnoki János ugy a bünvizsgálat valamint a f. hó 21-én az itteni kir. törvényszék előtt tartott végtárgyalás alkalmával mindent megkísértett tagadni, azonban az ellene felmerült kétségtelen bizonyítékok folytán konok magatartásának céltalanságát belátván elkövetett lopásait

később beismerte, mely beismeréséhez képest, tekintettel rovvott erkölcsi előéletére 4 évi börtönbüntetésre ítéltetett.

Ugyancsak f. hó 21-én tárgyalatott még több lukai lakosnak bűnügye.

Ezen egyének ugyanis arra vetemedtek, hogy a folyó év tavaszán, kiválóan a Bodrogközön nagymérvben kiöntött tiszai árviz miatt, minden vagyonuk hátra hagyásával, menekülni kényszerült tanyai lakosok hátrahagyott tűzhelyeit csoportosan és mint a szokásos tengeri rablók — csónakokon felkeresték, s onnan a záros helyek felkutatása — esetleg feltörése mellett mindent a mi kezükbe akadt elhordtak.

A tettesek közül Feke István és Blanár Mihály azok, kik a Frater Sándor györgy-tarlói tanyáján elkövetett lopáson rajta kaptatván, az igazságszolgáltatás kezébe kerültek. Ezek közül Feke István mint főtettes 1 évi börtönbüntetésre, Blanár Mihály pedig tekintettel arra, hogy a lopásban csak mint mellékes szereplő vett részt s hogy kártérítés fejében 5 frtot fizetett is: bírói megdorgálásra ítéltetett.

Üzleti tudósítás.

Hivatalos piaczi ár-kimutatás

1879. augusztus 22-én.

			frt.	kr.
Buza	100 klg.	sulyu.	11	—
Gabona	100	»	7	—
Árpa	100	»	6	50
Zab	100	»	6	50
Kukur.	100	»	2	50
Burgonya	100	»	12	—
Borsó	100	»	6	—
Lencse	100	»	6	—
Paszuly	100	»	10	—
Köl. kása	100	»	—	80
Vaj	1 liter.	»	—	31
Szesz	»	»	—	44
Marhahus	1 klg.	»	—	60
Szalona uj	»	»	—	72
Sertés-zsir	»	»	3	40
Széna	méter mázsa	»	—	90
Alom szalma	»	»	—	—

Hivatalos s magán árverési hirdetések díja, nemkülönben olyanoké, melyek kiemelése nem kívántatik, 1—100 szög 1 1/2 kr. azonfelül 1 kr. Kiemelt, keretelt rendes kereskedelmi s üzleti hirdetések díja, melyek kiemelése nem kívántatik, 1—100 szög 1 1/2 kr. azonfelül 1 kr. Kiemelt, keretelt rendes kereskedelmi s üzleti hirdetések díja, melyek kiemelése nem kívántatik, 1—100 szög 1 1/2 kr. azonfelül 1 kr. Kiemelt, keretelt rendes kereskedelmi s üzleti hirdetések díja, melyek kiemelése nem kívántatik, 1—100 szög 1 1/2 kr. azonfelül 1 kr.

HIRDETMÉNYEK.

Háromszorinál többszöri hirdetéseknel a díjmérés, valamint kívánatra különösen kiemelt hirdetéseknel a díjfelemelés esetéről külön egyezkedés tárgyát képezi.

A „Kis hirdető” rovatában kis, legfeljebb 5 sorig terjedő hirdetések díja, kincstári illetéke is bele értve 50 kr.

Üzlethelyiség változtatás.

Alóírt tisztelettel értesitem a n. érdemű közönséget, hogy 20 év óta „Rieder“-féle házban fenálló

lábbeli üzletemet

mai nappal annak szomszédságába dr. „Horváth“-féle házba, Pintér úr gyógyszer-tára közelébe áthelyeztem.

Az eddig irántam tanusított bizodalomért ezennel tiszteletteljesen mélyen érzett hálámát kifejezván, kérem a nagyérdemű közönséget, hogy új üzlethelyiségemet, — melyben még nagyobb választékú és legújabb divatú lábbeliek hölgyek, urak és gyermekek számára, Budapest, Bécs s más vidékek leghíresebb gyáraiból a nagyérdemű vevők rendelkezésére állanak, becses látogatásával szerencsételni méltóztassék. Nemkülönben készítek mérték szerint minden e szakmába vágó cikket.

További jóakarói pártfogásba magamat ajánlva, maradok S.-a.-Ujhely 1879. aug. 1.

mély tisztelettel

Reichard Márk,
börkereskedő.

2—3

Egy 4-5 latin osztályt végzett fiatal ember

gyakornokul

felvétetik Lám Sándor gyógyszer-tárában Ungvárt. Bővebb felvilágosítást ugyanott nyerhetni.

2—3

Haszonbérbe adandó

az erdőbényei timsós és vasas gyógy-fürdő, mely Zemplénmegyében a lizka-tolesvai vasúti állomástól egy órányi távolságra bikk és tölgyes erdőtől környezett vadregényes völgyben fekszik.

A fürdőben van három földszintes és három emeletes épület 60 egészséges és kényelmesen berendezett lakszobával.

A fürdőnek 19 fürdőszobája van 26 részint porcellán részint fakáddal.

Van továbbá: konyha, étterem, terraceszal, pincze, jégverem. Minden közelebbi felvilágosítást ad készséggel a tulajdonos

Szirmay Odön,

Erdőbényén.

1—3

Előleges fényképészeti jelentés.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy többrésről történt meghívás folytán e hó 27-én ismét Ujhelybe jövök és 14 napig fogok itt működni.

Ennél fogva tisztelettel felhívom a n. é. közönséget, hogy mindazok, kik igazi művészeti kivitelű fényképeket óhajtanak, szerencsésül tessenek ezen rövid idő alatt becses látogatásukkal.

Készítem egyszersmind a műhirre jutott Rembrandt-éle (árny) képeket is, melyeket oly sikerrel itt mégf egy fényképész sem készített.

Kérem tehát üzletemet felnem cserélni a számosan utazó fényképészekével annál is inkább, hogy minden kép jóságáról tiszta kidolgozás és élethű hasonlatosságáról kezeskedem és olyan kép, mely nem sikerült, kinem adatik, minden igyekezetem pedig oda irányul, hogy az eddig szerzett jó hírnevemet tovább is fentartsam.

Kis gyermekek is a legsikerültebben vétetnek le. Felvételek a legborultabb időben is a legnagyobb sikerrel reggeli 8 órától esti 6 óráig eszközöltenek.

Felvételi helyiség: Kazinczy utca Schön Izidor ur házában.

Teljes tisztelettel

Zureich Károly

fényképész Budapest és Miskolcraól

Hirdetmény.

A nagy-mihályi járási kórházban egy ápolónői állás betöltendő, melylyel 20 frt havi fizetés van egybekötve.

A feltételek Dr. Raisz kórházi igazgató orvosnál Nagy-mihályban vagy Dr. Chyzer m. főorvosnál S.-a.-Ujhelyben tudhatók meg.

1—2

Hirdetmény.

A mlgtos leleszi préposág tulajdonát képező Ungme-gybe kebeleztet vizokai majorsági birtok, mely 1200 ölé-vel számítva 900 hold szántóföld és 100 hold legelőből áll, továbbá következő gazdasági épületek u. m. cselédlak, magtár, marha- és juhstállók és csürrel együtt jövő 1880. év januárhó 1-ső napjától számítva hat egymást követő évre ajánlat mellett nyilvános árverésutján haszonbérbe adatik.

A 200 frtnyi bánatpénzzel ellátandó írásbeli zárt ajánlatok folyó évi szeptember 10. napjáig Leleszen a jóságkormányzóságnál beadandók; — s ugyanott a bérfeltételek is megtekinthetők.

Az árverezés, valamint az ajánlatok felbontása folyó évi szeptember 10-én délutáni 4 órakor Leleszen a gazdasági irodában fog eszközölteni.

2—3

A jóságkormányzóság.